

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתקנז

ערב ש"ק פ' בראשית, מבה"ח מר-חשוון ה'תשע"ג

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושתיים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"י שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

IN HONOR OF

Chaya Mushka שתיח' Wiener

On the occasion of her 9th birthday, Simchat Torah - 23 Tishrei, 5773

AND IN HONOR OF HER BROTHERS AND SISTERS

DEDICATED BY THEIR PARENTS

Mr. & Mrs. Yitzchok Tzvi Hirsch and Miriam שתיח' Wiener

***

ולזכות

התי' מנחם מענדל שתיח' רגטצקי
לרגל היכנסו לעול המצוות, ביום כ"ה תשרי,
היי' תהא שנת עשירות גדולות
ולזכות אחיותיו שתיח' וולזכות הוריו

הרה"ת ר' דוד לייב וזוגתו מרת מגי אביגיל שתיח' רגטצקי
ולזכות זקניו

הו"ח ר' רחמים הכהן וזוגתו מרת ליליאן עליה שתיח' דואק
הרה"ת ר' יעקב וזוגתו מרת פייגא שתיח' רגטצקי

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שתיח' שגלוב
***

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' דוד דניאל-ל בן ר' שלמה חביב ע"ה מלכא
נפטר בדמי ימיו, בן נח שנה,
אור ליום בי פרשת נח, כ"ו תשרי ה'תשע"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ידידיו שתיח' ו

***

לעילוי נשמת

ידידי ורעי כאח לי מאז ומקדם שהיי לי לעזר רב ואחיסמך
בעריכת "אזניים לתורה - מפתחות" לתורת כ"ק אדמו"ר מה"מ,
מראי-מקומות והערות וכ"י ל"היום יום" ועוד ספרים,
הרה"ת ר' אהרן בן הרה"ח התמים ר' יהודא ע"ה ח"טריק
נפטר ביום ה' לפי נח, כ"ט תשרי ה'תשע"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ידידו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שתיח' שגלוב

נדפס לעילוי נשמת ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל ז"ס

ולע"נ ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה

ולע"נ ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר זוג' מרת חשא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ יוסף ב"ר ארי' ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שתיח' - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

על-ידי מסירות נפש נעשים "עז של הרבי" / משיחת ש"פ בראשית התשי"ז

7 זמן הגאולה

7

אומות העולם התאספו למעון "לסמים אתם" לא רק על עזה / פ' השבוע באור הגאולה

10 ניצוצות של משיח

10

רעיון לדיון בכינוס תורה / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

12 וילחום מלחמת ה' - וינצח

12

יש לומר לגוי את האמת / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

14 כתב יד קודש

14

ענינו של שבת בר אשית / צילום מהוספות ותיקוני כ"ק אד"ש מה"מ להנחה משיחת ש"פ בראשית התשי"ה

ב. הספך ש"ק בראשית, תשי"ה.

על איז דאס ספער פון אדמו"ר האקן אז די הארה פון שנת בראשית איז פאר
 בכל שנת השנה, ראדמו"ר האפציי איז ~~האפציי און פאר~~ ~~אפציי און פאר~~ ~~אפציי און פאר~~
 טעלע: אהרן פ"ד היוליי, טענה: ניס ע"ה היוליי, וויילע עס איז שוין דאן
 פצוייר, און היוליי איז טושלל פאר ציור אויך פון נקודת הרעיון, נקודת
 הכתיבה, א יו"ד איז הגם עס איז דאך לית ב"ה היוורתא אבער יעדער אות
 הויבט זיך אן פון א יו"ד און כבר יס לו שעה, אויך נקודת הרעיון וואס
 האט ניט קיין שעה, אבער וויבאלד עס איז שוין פצוייר איז דאס ניט היוליי.
 שאלות: החכמה איז דאך ראשית הספירות און איז פצוייר פון הטרט, ובכ"ז
 איז חכ' היוליי לבני שאר הספירות,
 פענה: דאס נעפט ניט דעם ט"ה פון חכמה, דאס איז נאך אלץ דער כח פון חכמה.
 איך ספ"י החכ' איז טראן דער כח און דער מ"ה, וואסו"ר פאכר א דריטען ענין
 איך חכ' כח פה פון חכ' וואס איז פאכר דעם כח מ"ה פה, און אפאל אויך א
 פערטע פדרגה אין חכ', כח פה, דער כח פון דעם מ"ה וואס איז א ספילה פון
 ח"ס צו ח"ע.
 איך האב גערעפט/בא אפוי"ר ווי איז ח"ס יורד אין חכ' הגלויי, דאס וואס
 חכ' הגלויי מקבל פון ח"ס איז דאס פאר הביטול, ע"ר תלמיד ורב, ווי
 דער ענין פון תלמיד החושב לפני רבו כו' אז וואס פער כיווץ בא דעם תלמיד
 לטפוע דברי הרב, איז ער פער כלי לקבלה, אז בעת (אין ע"ה) מקבל ווייס ער ניט
 והאט ער איז מקבל אפילו לעצמו, און אז ער קומט צו זיך נעפט ער דאס לפי
 ערכו, אבער ווי איז די ירידה פון ח"ס לח"ע, האט פיר אמרו"ר געענטפערט
 ווי ביזט דו פער ~~ע"ה~~ ~~ע"ה~~ זאגען אז מוחין האבען א הכשרה ע"ר ווי
 דעה ע"ן צום כח הראי' און דער און צום כח השפיעה, דער ע"ן ויילע ער איז
 א בלוטש איז ער פוכער צום כח הראי' דער און וועלכער האט א עור דא איז
 ער פוכער צום כח השפיעה, אבער אין מוחין איז ניט אויך, וייל אויב יע
 וואלטען דאך אלע בעוועזן בעלי שכל, הגם אויך אין דעם ענין הראי' וה שפיעה
 זיינען דאך טראן חילוקים, דער איז רואה למרחוק או ש"ה טופע מרחוק, אבער
 אין פחות הראי' והשפיעה זיינען אלע גלייך, אבער אין שכל זעהט מען אז עס
 קאן זיין א טרא אדם און דאך א בעל מוחין, ספילה איז פוכער פון דעם אז
 אין מוחין איז ניט דא אזא הכשרה ווי אין ראי' ושפיעה, עדיז איז דער הטרט
 פון ח"ס ב"ו ח"ע, און דאס איז ע"ר ווי דער ענין פון פציאות ומהות.
 חכ' הגלויי איז פציאות און ח"ס איז מהות, אין פחות איז טראן פציאות
 פון פציאות ומהות, ~~פון פציאות ומהות~~ ~~פון פציאות ומהות~~ ~~פון פציאות ומהות~~
 הפציאות, דא איז די ספילה וואס איז פאכר ח"ס מ"ה חכ' הגלויי - ח"ע
 אין נעט קאן מען דאס טארשטיין ע"ר דער ענין פון השרת הנשמה ברוך קודם
 זי ווערט נתחלק לחי"ט פה, כחות, דאס האב איך געהערט פאמ"ר אויף
 טראווע גאס און טאנאראנגסי טראפעקט פאצירענדיג ווארסענדיג צו
 איבערגיין די גאס.

לכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחי
 וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי
 מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחוה מוסיא שיחי שגלוב

ענינו של שבת בראשית

בקשר עם שבת בראשית, הננו מביאים בזה צילום נדיר (מוקטן) מתיקונים שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בכת"ק על הנחה משיחת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בש"פ בראשית ה'תש"ה

(הקטע המדובר נדפס בסה"ש תש"ה (אידיש) ע' 65 ואילך)

פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו (הכת"ק בא בהדגשה):

קנה. עס איז דאָ אַ מאמר פון אדמו"ר הזקן אַז די הארה פון שבת בראשית איז מאיר בכל שבתות השנה, ואדמו"ר האמצעי איז מאריך אין דעם.

קנו. שאלה: אם אפשר לומר אשר שבת בראשית הוא ע"ד היולי. מענה: ניט ע"ד היולי, וויילע עס איז שוין דאָך מצוייר, און היולי איז מושלל מגדר ציור אויך פון נקודת הרעיון, לא מיבעי פון נקודת הכתיבה, אַ יו"ד איז הגם עס איז דאָך לית בי' חיוורתא אָבער יעדער אות הויבט זיך אָן פון אַ יו"ד און כבר יש לו שטח, אויך נקודת הרעיון וואָס האָט ניט קיין שטח, אָבער וויבאלד עס איז שוין מצויר איז דאָס ניט היולי.

שאלה: ספי' החכמה איז דאָך ראשית הספירות און איז מצויר מצד הפרש, ובכ"ז איז חכ' – היולי לגבי שאר הספירות.

מענה: דאָס נעמט ניט דעם מ"ה פון חכמה, דאָס איז נאָך אַלץ דער כח פון חכמה. אין ספי' החכ' איז פאַראַן דער כח און דער מ"ה, ואאמו"ר מבאר אַ דריטען ענין אין חכ' כח מה פון חכ' – וואָס איז מחבר דעם כח מיט מה, און אַמאָל **רעדט ער** אויך אַ פערטע מדריגה אין חכ', כח מה, דער כח פון דעם מ"ה וואָס איז אַ מסילה פון ח"ס צו ח"ע.

איך האָב געפרעגט **אַמאָל אין ראסטוב** באַ אאמו"ר ווי איז ח"ס יורד אין חכ' הגלוי'. דאָס וואָס חכ' הגלוי' קען מקבל זיין פון ח"ס איז דאָס מצד הביטול, ע"ד תלמיד רוב, ווי דער ענין פון תלמיד החושב לפני רבו כו' אַז וואָס מער כיווץ באַ דעם תלמיד לשמוע דברי הרב, איז ער מער כלי לקבלה, אַז בעת ער איז מקבל ווייס ער ניט אפילו לעצמו וואָס ער איז מקבל, און אַז ער קומט צו זיך נעמט ער דאָס לפי ערכו, אָבער ווי איז די ירידה פון ח"ס לח"ע. האָט מיר אאמו"ר געענפערט ווי ביסטו משער קען מען זאָגן אַז מוחין האָבן אַ הכשרה ע"ד ווי דעם ענין צום כח הראי' און דער אַזן צום כח השמיעה, דער עין וויילע ער איז אַ מלוטש איז ער מוכשר צום כח הראי' דער אַזן וועלכער האָט אַ עור דק איז ער מוכשר צום כח השמיעה, אָבער אין מוחין איז ניט אַזוי, ווייל אויב יע וואָלטען דאָך אַלע געווען בעלי שכל, הגם אויך אין דעם ענין פון מציאות ומהות. חכ' הגלוי' איז מציאות און ח"ס איז מהות, אין מהות איז פראַן מציאות און אין **מציאות איז פראַן** מציאות ומהות, און מציאות ומהות המהות המציאות, דאָ איז די מסילה וואָס איז מחבר ח"ס מיט חכ' הגלוי' – ח"ע – אין נפש קאָן מען דאָס פאַרשטיין ע"ד דער ענין פון השראת השנשמה בגוף קודם ווי זי ווערט נתחלק לתרי"ג כחות.

דאָס האָב איך געהערט מאאמו"ר אויף סאַדאָווע גאָס און טאַגאַנאַגסקי פראַספעקט, וואַרטענדיק צו איבערגיין די גאָס.

על-ידי מסירות נפש נעשים "עז של הרבי"

כאשר הוא מסור ונתון אל הרבי לגמרי ואין לו שום מציאות משלו, הוא לא יותר מאשר "עז של הרבי" - צריך אז בעל הבית לספק את צרכי העז, והרי לבעל הבית אין קשיים כלל ● באם רוצים לקבל את ההצלחה כפי שהיא מצד כחותיו של הרבי, הדרך היחידה לכך היא - מסירת נפש שאזי הוא "עז" אשר כל צרכיו מוטלים על הבעה"ב ● הרבי משפיע לו הצלחה גם בעניני הפרטים, שהרי הוא אינו מציאות בכפי עצמו, אלא "עז", ומזנותיו על בעליו ● משיחת ש"פ בראשית, מכה"ח מר-חשון ה'תשי"ז - התוועדות הב' - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

ואיזו מס"נ - מסירות נפש של אברהם אבינו. לא של רבי עקיבא אשר חיפש מס"נ "מתי יבוא לידי ואקיימנו"⁴, אלא מס"נ דאברהם אבינו שלא חיפש מס"נ, אלא ענינו הי' למלאות את רצון הקב"ה, ואם צריך לשם כך למסור את הנפש ולקפוץ אל האש הוא הי' מוכן, אך לא זה הי' ענינו. וזהו מה שדורשים מהתמימים - מס"נ דאברהם אבינו.

ומה שנשאלת השאלה: מה יהי' עם פרנסה? על כך אומרים אצל חסידים אימרה - משל מעז, שכאשר העז שוברת בעצמה את הכלי שממנה אוכלת, צריך בעל הבית לקנות עבודה כלי אחר. אבל העז אינה דואגת כלל, היא יודעת שיש לה בעה"ב ועליו להעמיד לה

א. בשמחת תורה תרצ"ז¹ אמר הרבי² לאחד האברכים:
"צריכה להיות ישיבה, וצריכים להשתדל בזה ועם מסירת נפש. שהרי תמימים הם בנים של האבא (דעם טאטנס קינדער"³), וצריך להיות להם מסירות נפש כדי למלאות את הכוונה של האבא.

(1) אודות שמח"ת תרצ"ז דיבר כ"ק אד"ש מה"מ בהתוועדות הא' בשבת זו, ובראשיתה אמר (תרגום חפשי): "לפני 20 שנה, שמח"ת תרצ"ז, היתה אותה הקביעות כבשנה זו, והרבי התוועד אז פעמים רבות. בכלל ההתוועדויות של אותה שנה היו עם גילוי".
(2) בסה"ש ה'תרצ"ו - חורף ה'ש"ת לפנינו ליתא.
(3) ראה בנוסח ברכת כ"ק אד"ש מה"מ בערב יוהכ"פ ה'תשי"ב להתל' שי', לפני כל נדרי (שיחות קודש תשי"ב (הוצאה חדשה) ע' 9): "איר לערנט דאָך אין דעם רבי'נס ישיבה, זייט איר דאָך דעם רבי'נס קינדער".

(4) ברכות סא, ב. וראה סה"מ תרח"ץ ע' קע. וש"נ. וראה גם שיחות קודש שנת ה'שית ע' 8.

את צרכי".

עד כאן תוכן לשון הרב בשמח"ת תרצ"ז.

ב. כפי הנראה, אותו אברך שאלו דיבר הרבי היתה לו ישיבה במקום מגוריו, ואם-כן אינו מובן מה שהרבי אמר לו "צריכה להיות ישיבה" בלשון הוראה, הרי כבר ישנה? הרבי הרי לא התכוון לתת לו יישר כח סתם על כך שישנה ישיבה, אלא אמר ש"צריכה להיות ישיבה" בלשון הוראה, ואם-כן מהי ההוראה בזה?

מכך ראי' שיכולה להיות מציאות כזו אשר תהי' ישיבה במקום מסויים, ולמרות זאת החסרון בה יהי' כה גדול עד שכל מציאות הישיבה תחסר, וזקוקים לומר ש"צריכה להיות ישיבה".

ולכאורה הרי הוא נמצא במקום, ויודע בודאי את מצב הישיבה כפי שהיא, ומדוע זקוקים לומר לו זאת?

אלא מכאן אנו רואים, שתתכן מציאות שכל מציאות הישיבה תחסר, ומצד הענין ד"על כל פשעים תכסה אהבה"⁵, היינו מצד אהבת עצמו, הוא לא ירגיש זאת כלל עד שיצטרכו לומר לו שכעת יש להתחיל לעשות ישיבה. וכאשר יאמרו לו זאת, יתחיל להביט ולבחון את הענינים החסרים, וירתם בעצמו כדי לעשות ישיבה.

ומה ששואלים: הרי לעשות ישיבה כפי שצריכה להיות ישיבה, זה כרוך בכמה וכמה קשיים?

על כך ממשיך הרבי: "וצריכים להשתדל בזה והשתדלות במסירת נפש", וכאשר תהי' מס"נ יסורו כל הקשיים!

ומה שקשה – מהיכן יקח מס"נ פתאום באמצע השבוע ("אין א פשוט'ן מיטוואך")? מילא ראש השנה וי"כ, ובפרט בתפלת נעילה, יש לכל בני ישראל מס"נ, אבל אתה ניגש אליו

(5) משלי י, יב.

ביום רגיל ותובע ממנו מס"נ – כיצד מגלים ומוציאים ממנו מס"נ ביום רגיל ("א פשוט'ן טאג")?

על כך מבהיר הרבי בהמשך: "שהרי תמימים הם הבנים של האבא, וצריך להיות להם מס"נ כדי למלא את הכוונה של האבא". זאת אומרת, זה לא מגיע מכוחותיו הפרטיים, אלא מצד זה שהוא תמים ועוסק בענין של הרבי לעשות ישיבה, ומצד המשלח יש ביכולתו גלות ולהוציא מעצמו מס"נ ביום רגיל, שיהי' מסור ונתון ("איבערגעגעבן") לגמרי לשליחותו, וכאשר הדבר יהי' נוגע לו וימסור נפשו על זה – יעמוד בכל הקשיים.

ובנוגע לשאלה – הרי עליו לעשות ענין מסודר, שלשם כך נדרשים טעם ודעת וכחות פנימיים, ואיך יכול לעבוד במס"נ, דהיינו לעמוד בתנועה של ביטול מציאותו במסירה ונתינה לענין השליחות כדי למלא את כוונת המשלח ולהפסיד לגמרי את מציאותו, בה בשעה שלצורך עבודתו הוא מוכרח להשתמש בטעם ודעת?

לזאת מבהיר הרבי בהמשך דבריו: "ואיזו מס"נ – מס"נ דאברהם אבינו... שלא חיפש כלל מס"נ, ענינו הי' למלא את רצון ה'; אם יש צורך במס"נ וקפיצה אל תוך האש – הוא מוכן לזה, אך לא זהו ענינו".

זאת-אומרת, לא דורשים ממנו לעמוד בתנועה של מס"נ, תנועה של יציאה מטעם ודעת, שזו אכן סתירה לעבודה ("ע"פ טו"ד) – אלא תובעים ממנו שיהי' מסור ונתון לגמרי ("אינגאנצן איבערגעגעבן") לעבודה שהטילו עליו, והמסירה ונתינה לענין זה צריכה להיות לא רק בכחותיו הגלויים אלא עד עצם נפשו ועד בכלל. שאזי המס"נ אינה סתירה לעבודה אשר צריכה להעשות בטעם ודעת, ואדרבה, מצד זה שהוא מסור ונתון לענין בכל עצם נפשו, הנה כל כח שנדרש לעבודה – יעבוד הכח בכל יכלתו.

דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל - זוהי טובה עבורו,

היות וכך הוא נשאר חי

ולא כפי שטוענים ה"רודפי שלום", שכשארץ ישראל אינה אצל הגוי – זוהי רעה עבורו, אלא בדיוק להיפך, דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל – זוהי טובה עבורו, היות וכך הוא נשאר חי.

ואי אפשר לצאת ידי-חובה כלפי הגוי בחלק אחד מארץ ישראל, כי זה נוגע לכל ארץ ישראל על כל גבולותי, ואפי' כשמדובר על חלק אחד בלבד – באם הגוי דר שם הרי זה ענין של גזילה, כנ"ל.

(משיחת ש"פ בראשית ה'תש"ל - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי**

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית **חנה חי' הנה** בת ר' **מאיר שמריהו ורחל** – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה **קדנר**

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת ר' **יהודה** ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

יש לומר לגוי את האמת

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. מיד בתחלת פירושו על התורה אומר רש"י: "אמר ר' יצחק לא הי' צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם וכו' ומה טעם פתח בבראשית משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים".

בעצם, בענין זה עצמו - שארץ ישראל שייכת לבני ישראל - לא בכך מתבטא החידוש כאן, שהרי בני ישראל וארץ ישראל - חד הם, כמ"ש "וכפר אדמתו עמו", וכפי שמפרש ע"כ רש"י שלא כתוב "וכפר אדמתו ועמו" - עם וא"ו המפסיק או אפי' וא"ו המוסיף - מכיון שעמו ואדמתו הם דבר אחד (וכמדובר בזה בהתוועדות דוא"ו תשרי).

החידוש כאן הוא - שהדבר יגיע גם לידיעתו של הגוי ולא יהיו לו טענות על-כך!

ולצורך כך הי' שינוי בתורה, שהיא אינה פותחת ב"החודש הזה לכם" אלא מ"בראשית ברא אלקים", כדי להראות ש"כל הארץ של הקב"ה היא גו' ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

ולכן אומרים "לתת להם נחלת גוים", דהיינו, לא אומרים שאף פעם ארץ ישראל לא היתה בידי אומות העולם ושגוים מעולם לא היו בה - אלא "נחלת גוים": הם בפירוש כן היו בארץ ישראל, אלא שזה הי' "ברצונו" של הקב"ה, "וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" - לישראל, כלומר, בני ישראל לא גזלו אותה בכח ח"ו, כי אם כן, הרי שבמקרה כזה אדרבה - מכיון ש"אתם המעט מכל העמים", הם יכולים לקחת את זה בכח מידי ישראל, אלא הענין הוא ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

ומקדימים ואומרים "כח מעשיו) הגיד לעמו": למי מספרים זאת - ליהודים, לא לגוים, אבל רוצים שגם יספרו זאת לגוי; לא די בזה ששני יהודים יתלחשו על כך בבית-המדרש, אלא צריכים לצאת ולומר זאת בגלוי, עד שגם בן חמש למקרא יבין את-זה, ולא להתבייש; ואזי, כאשר יאמרו להם זאת, ברור הדבר שיקבלו את הדברים, מכיון שלגוי אין בחירה; לגבי יהודי זקוקים ל"עבודה" מיוחדת, משא"כ גוי אין לו בחירה ולכן הוא מקבל זאת, והיות שהתורה כך אומרת, בודאי שהדבר יועיל והגוי יקבל את הדברים.

והגם שאסור ללמוד עם גוי תורה שבעל-פה, אעפ"כ, הרי את שבע המצוות שנטצו בני נח, אדרבה - חובה ללמד אותם. וכמבואר ברמב"ם שבזמן ש"יד ישראל תקיפה" - צריכים לכפות את הגוי שיקיים שבע מצוות בני-נח. אמנם כעת, כש"אין יד ישראל תקיפה" - צריכים עכ"פ לדאוג לזה כל האפשרי.

ב. והנה, אחד משבע מצוות בני-נח הוא - גזילה. אשר על-כן, יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו - זוהי גזילה!

יתירה מזו: גוי העובר על אחת משבע מצוות בני-נח - "חייב מיתה", במילא, אדרבה: כשהוא נשמר מגזילה - רק אז הוא נשאר חי ולא מחוייב מיתה.

וכאשר יעסוק בענין זה במס"נ, יעבדו כל הכחות בלי גבול ובמילא יראה בשכלו את כל החסרונות שהיו עד עתה, גם אלו שבמבט שטחי הוא לא הבחין בהם, וגם יראה את אופני התיקון, ומצד המס"נ הוא יעמוד בכל הקשיים והמניעות.

וכאשר יעבדו באופן כזה, מבטיח הרבי בהמשך שיחתו הנ"ל: "העז אין לה כלל מה לדאוג, היא יודעת שיש לה בעה"ב ועליו להמציא לה את צרכי", שהרי כאשר הוא מסור ונתון אל הרבי לגמרי ואין לו שום מציאות משלו, הוא לא יותר מאשר "עז של הרבי" ("דעם רבי'נס א ציג") - צריך אז בעל הבית לספק את צרכי העז, והרי לבעל הבית אין קשיים כלל, יש לו בודאי פרנסה, ועאכו"כ העז שהיא "אסור לטעום עד שיתן לבהמתו"⁶, והרבי יעניק לו לפי כוחותיו הוא - של הרבי, בלי גבול, הן במילוי שליחותו והן בעניניו הפרטיים.

ובאם רוצים לקבל את ההצלחה כפי שהיא מצד כחותיו של הרבי, הדרך היחידה לכך היא - מס"נ: אם פועלים לפי הכחות הפרטיים, לפי היכולת, לפי הרצון וכפי מדת ההבנה, אי אפשר לדרוש מהרבי שיתן לפי כחותיו הוא, משא"כ במס"נ - הוא "עז" שכל צרכיו מוטלים על הבעה"ב.

ב. הענין בכללות:

כל אחד צריך להתמסר ("זיק איבערגעבן") לעניניו של הרבי, ישיבות וכדו'. ואפילו אם יש אצלו כבר ישיבה, עליו לדעת שיתכן שהישיבה עדיין אינה קיימת והוא אינו מבחין בכך, וכאשר הענין יהי' נוגע לו - אזי יבחין בחסרונות, וגם באופן התיקון כיצד אפשר להתגבר על כל הקשיים. היות וכשהענין נוגע, מוצאים סוגים שונים של סברות שבאופן הרגיל לא שייך לתפוס סברות אלו.

- כשהרבי (מהורש"ב) נ"ע ואחיו (הרז"א) עוד היו ילדים, הם למדו פעם בענין אמה העברי', ונתקשו בענין מסויים. בינתיים נכנס אביהם אדמו"ר המהר"ש והסביר להם את כל הענין, ודרך אגב אמר שכבר שנים רבות לא למד סוגיא זו.

כאשר סיים להסביר את הענין, הוסיף ואמר: איך שייך שאמה העברי', ילדה פשוטה - שהיא בודאי עוד קטנה, שהרי נערה כבר אינה יכולה להיות אמה? - תמציא טענות כאלו של ראשונים, גאונים, אמוראים ותנאים?

ויישב זאת הרבי מהר"ש: כאשר הענין נוגע, יכול כל אחד להמציא במוחו אפילו סברא של תנא!⁸

וכך גם בעניננו: כאשר הענין יהי' נוגע לו ויהי' מסור ונתון לזה, הרי לבד זאת שכתוצאה מכך יראה כל ענין לאמיתתו ויעבוד באופן אחר לגמרי - הוא יתקשר אז עם הרבי, ויהיו לו את הכוחות של הרבי, והרי זו הצלחה באופן אחר לגמרי.

בדיוק כפי שבכניסתו ליחידות להתאונן על איזה ענין, והרבי מברכו, ומכל-שכן כשהרבי נותן לו הבטחה, הרי ברור לו שהענין יקויים, ללא הבט על כל המניעות והעיכובים שישנם בזה, ואפילו כשמדובר בענין שאין לו מקום בטבע כלל, מכל-מקום הוא בטוח בזה, משום שכל המניעות אינם קיימות מצדו של הרבי!

- אותו דבר צ"ל בטוח, שכאשר הוא עוסק בענין של הרבי, ועושה זאת במסירה ונתינה ובמס"נ, וכנ"ל שאפי' כשיש לו ישיבה יכול להיות שחסר לגמרי ואינו מבחין בזה כו'

(7) פרש"י משפטים כא, יא - מקידושין ד, א. ועוד. ובלקו"ש שבהערה הבאה: שפחה ואמה. . שפחה ועבד כנעני.

(8) ראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 454. היום יום - ט' אלול.

עד שסוף סוף יכיר כו' אף שלכאו' אינו בערכו – עליו לבטוח שהענין יצליח, כי מאחר שעוסק בזה מתוך מס' ומסירה ונתינה לרבי, מקבל את כחותיו של הרבי, שמצדו אין כל קשיים ומניעות, ובמילא עליו לבטוח בהצלחתו.

וההצלחה שהרבי משפיע לו אינה רק בעניני השליחות, אלא גם בעניני הפרטים, שהרי הוא אינו מציאות בפני עצמו, אלא "עז" ("ער איז א ציג"), ומזונותיו על בעליו.

אמנם, עבודתו צריכה להיות "שלא על מנת לקבל פרס"⁹ כדי להצליח בעניניו הפרטים, שהרי אז¹⁰ הוא מציאות בפני עצמו ואינו מסור ונתון לענין, אלא עבודתו צריכה

(9) ראה אבות פ"א מ"ג.

(10) אם אינו "שלא ע"מ כו".

להיות בקבלת עול ובמס'נ, והיינו שעל עצמו אינו חושב כלל, רק על מילוי השליחות, שאזי הוא כמו "עז".

אולם אין הכוונה שיעבוד בקבלת עול בלבד ללא כל חיות, מאחר שכאשר עושה את עבודתו בקבלת עול ואין לו בזה שום חיות, הוא עושה זאת בכיוון ולא בהרחבה, אלא עליו לעשותה עם חיות שאזי יעסוק בה בהרחבה.

וע"ד המדובר לעיל, שמוכרחים טעם ודעת לצורך העבודה ואין זה סותר לתנועה דמס'נ, מכיון שזו לא המס'נ דר' עקיבא אלא מס'נ דאברהם אבינו, שלא חיפש כלל מס'נ אלא כל ענינו הי' מילוי שליחותו, ובמילא הוא משתמש לכך בכל הכחות, גם טעם ודעת כפי הנדרש לצורך העבודה. ■

סיפור עם מוסר השכל

אדמו"ר המהר"ש נכנס פעם לאביו, הצמח צדק, ושאלו: היכן קיום ה"ק" שנאמר על השנה ההיא (תר"ח)? השיב לו הצמח צדק שהדפיסו (באותה שנה) את הלקוטי-תורה (שזהו גילוי משיח). ועל-כך אמר כ"ק אדמו"ר מהר"ש: אבל רוצים את משיח **כפשוטו!**

רואים מכאן, איך שהצמח צדק אשר הי' הנשיא [בדורו] דיבר לפי דרגתו הוא (ולכן אמר שנדפס הלקו"ת), וביחד עם זה רצה שתהי' דוקא אתערותא דלתתא מצד וע"פ דרגת המטה (שרוצים את משיח כפשוטו), ושדוקא זה יפעל את הענין.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

הענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" הוא מסימני הגאולה

[. .] הסדר בעולם הוא באופן של העלם וחושך, ורק אח"כ נעשה גילוי האור, ומזה מובן שאין להתפעל מזה ש"רגשו גוים ולאומים יהגו", כיון שאין זה אלא "דיק" (כסיום הכתוב), "כל ריגושן . . לריק", כיון ש"יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו", ולכן עומדים בני" בכל התוקף בכל הקשור לשלימותה של ארץ ישראל (ועאכו"כ בנוגע לירושלים), בידעם ש"כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה . . ונתנה לנו".

וי"ל יתירה מזה – שהענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" גופא הוא **מסימני הגאולה**, כמ"ש רש"י ש"רבותינו דרשו את הענין על **מלך המשיח**".

(קטע משיחות שבת בראשית אסרו-חג דשמע"צ ושמח"ת ה'תנש"א - מוגה)

יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו הוא חייב מיתה!

אחד משבע מצוות בני-נח הוא – גזילה. אשר על-כן, יש להסביר לגוי שכאשר ארץ ישראל נמצאת בידו – זוהי גזילה!

יתירה מזו: גוי העובר על אחת משבע מצוות בני-נח – "חייב מיתה", במילא, אדרבה: כשהוא נשמר מגזילה – רק אז הוא נשאר חי ולא מחוייב מיתה.

ולא כפי שטוענים ה"רודפי שלום", שכשארץ ישראל אינה אצל הגוי – זוהי רעה עבורו, אלא בדיוק להיפך, דווקא כשלא מביאים לו את ארץ ישראל – זוהי טובה עבורו, היות וכך הוא נשאר חי.

(משיחת ש"פ בראשית ה'תש"ל - בלתי מוגה)

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו וילדיהם: עדן שרה ושהם מרדכי שיחיו ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי' ולזכות האשה רייזל פרומה בת חי' רחל שתחי' ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי' ולזכות צבי בן חי' רחל שי'

רעיון לדיון בכינוס תורה

[. .] ויש לחקור האם יברכו שהחיינו על ביאת משיח צדקנו – דלכאו', אם מברכים שהחיינו על כל שמחה, בודאי יש לברך שהחיינו על השמחה הכי גדולה דביאת משיח צדקנו. ובודאי ידונו בכהנ"ל בעת הכינוס-תורה, ועוד ועיקר – שהדיון בכהנ"ל בקשר לביאת משיח צדקנו יהי' באופן שחדורים באמונה ובטחון שמש"ח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, ללא שהות זמן כלל, גם לא שהות זמן לחגור אבנטו [ועאכו"כ שהות זמן שאילת אבנט מחבירו] כדי להיות מוכן לקבל פני משיח צדקנו!

(משיחת ש"פ בראשית ה'תנש"א - בלתי מוגה)

איך צריך להיות המעבר מ"זמן שמחתנו" ל"ויעקב הלך לדרכו"

כאשר מגיעים מ"זמן שמחתנו" ועוברים ל"ויעקב הלך לדרכו", אפשר לחשוב שמתחיל עכשיו זמן עצוב... אך הרמב"ם אומר, שאחרי כל זה מתחילה עבודה גדולה בשמחה, כאשר נמצאים בחוץ, שהרי כל דבר שיהודי עושה קשור לעבודת ה' – כך זיכה הקב"ה את ישראל, כמ"ש "רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות", לכן בכל מצוה שיהודי עושה צריכה להיות שמחה, שזוהי עבודה גדולה, כפי שלומדים זאת מדוד המלך.

וע"י שיהודי מתנהג כך, הוא מתקרב לדוד מלכא משיחא, שהרי ממנו למדים שצריך להיות "מפזז ומכרכר בכל עוז", אפילו אצל אחד כזה שע"פ תורה הוא איש נכבד ביותר; ודוקא שמחה זו מביאה את ביאת מלכא משיחא.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית (התוועדות ב') ה'תשל"א - בלתי מוגה)

לא די לצעוק, יש להוסיף בכל הפעולות

והנה, לאחר כל ההשתדלות והיגיעה בענינים אלו – ע"י פעולותיהם של השלוחים בכל מקום ומקום – הי' צריך משיח צדקנו לבוא **ריבוי חדשים ושנים לפניו**, ואעפ"כ, הרי עדיין לא בא! ולכן, בד בבד עם צעקתם של ישראל – בכל ה"שטורעם" – "עד מתי", "אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל", הנה ביחד עם זה יש להוסיף בכל הפעולות דהפצת המעיינות חוצה, פעולות שעל ידם ממהרים ומזרזים את ביאת המשיח, שיבוא ויתגלה בתור **"מלך המשיח"**, שענינו – תוקף המלכות, "אמר מלכא עקר טורא".

(משיחת שבת בראשית - ב' - המשך לשמח"ת ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

אומות העולם התאספו לטעון "לסטים אתם כו" לא רק על עזה או שומרון

בתקופתנו זו מתרחשים ברחבי העולם נסים ונפלאות (עד ל"נפלאות גדולות"¹, ולא רק באופן ד"לעושה נפלאות גדולות לבדו", ש"אין בעל הנס מכיר בניסו"², אלא גם) באופן גלוי לעין כל – מעין ודוגמת והכנה לנסים ונפלאות דגאולה העתידה לבוא תיכף ומיד, עלי' נאמר³ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

ולדוגמא:

במדינות גדולות וחזקות הולכים ומשתנים סדרי השלטון והמשטר לטוב, טוב צדק ויושר⁴ – מעין ודוגמת והכנה **לתיקון ושלמות העולם** בימות המשיח⁵, כולל בנוגע לבני – נתינת חופש בכל הקשור לעניני יהדות, תורה ומצוות⁶, עד ליציאתם של מאות אלפי יהודים לחירות – מעין ודוגמת והכנה **לקיבוץ גלויות** (בבחירת "טועמי' חיים זכו"⁶) בימות המשיח;

המאורעות במפרץ הפרסי – **מסימי הגאולה**, כמארז"ל בנוגע ל"מלכיות מתגרות כו"⁷, ובפרטיות יותר – "מלך פרס (דקאי בפשטות על השטח שכולל עירק) מתגרה במלך ערבי כו' וכל אומות העולם מתרעשין ומתבהלין כו', ואומר (הקב"ה) להם (לישראל) . . אל תיראו הגיע זמן גאולתכם"⁸, וממשיך ומסיים⁸ "בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

ולאידך – בימים אלה התאספו אומות העולם (שבעים אומות) באופן ד"רגשו גוים ולאומים יהגו"⁹, לטעון לישראל "לסטים אתם כו" [ראה השלמה בשוה"ג], לא רק בנוגע לעזה או שומרון, אלא גם (ולכל לראש) בנוגע ליהודה כולל **ירושלים** [ראה השלמה בשוה"ג בעמוד הבא],

העולם כו'.

(6) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.

(7) ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.

(8) יל"ש ישעי' רמז תצט.

(9) תהלים ב, א.

(1) תהלים קלו, ד.

(2) נדה לא, א.

(3) מיכה ז, טו.

(4) ראה גם ס' השיחות ה'תש"נ ח"א ע' 152 ואילך.

(5) ראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א: ויתקן את

השלמה לענין דנסים ונפלאות, ולאידך, רגשו גוים גו" (בלתי מוגה):

ולהעיר, שענינים אלה (ב' הקצוות) ידועים ומפורסמים לכל עייז שכותבים על זה בעיתונים וכו',

ואעפ"כ, כשקוראים בעיתונים שתיכף ומיד בא משיח... - אומרים שזוהי נבואה... גוזמה... "אן איינרעדעניש"... וכיו"ב בשאר פירושים ופשטים; משא"כ כשקוראים בעיתונים ש"ירגשו גוים" - הי"ז מתקבל ברצינות ובחומרה.

עיר הבירה של ארץ ישראל, "קרית חנה דוד"¹⁰ – בה בשעה שהכל יודעים את התשובה לטענה זו המפורשת בהתחלת פירוש רש"י על התורה: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו . . נתנה לנו".

[ולמרה הפלא – היו בכלל זה גם מדינות שדרכם להשתדל ולעשות כל התלוי בהם למען הצדק והיושר בעולם, כפי שראו גם בהנהגתם בקשר למאורעות במפרץ הפרסי באופן המתחייב ע"פ צדק ויושר (למנוע מצב של גזילה איש מרעהו, מדינה ממדינה כו'), כי גם בענין זה התנהגו באופן בלתי-רצוי ביחס לבני"].

הענין ד"רגשו גוים" גופא הוא מסימני הגאולה

ויש לומר ההסברה בזה (שמאורע בלתי-רצוי זה אירע דוקא בתקופה שבה רואים נסים גלויים) – ע"ד האמור לעיל שהסדר בעולם הוא באופן של העלם וחושך, ורק אח"כ נעשה גילוי האור, ומזה מובן שאין להתפעל מזה ש"רגשו גוים ולאומים יהגו", כיון שאין זה אלא "דיק" (כסיום הכתוב), "כל ריגושן . . לריק"¹¹, כיון ש"יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו"¹², ולכן עומדים בני" בכל התוקף בכל הקשור לשלימותה של ארץ ישראל (ועאכו"כ בנוגע לירושלים), בידעם ש"כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה . . ונתנה לנו".

וי"ל יתירה מזה – שהענין ד"רגשו גוים ולאומים יהגו" גופא הוא **מסימני הגאולה**, כמ"ש רש"י ש"רבותינו דרשו¹¹ את הענין על **מלך המשיח**".

ויה"ד והוא העיקר – שלאחרי כל סימני הגאולה תבוא כבר ותיכף הגאולה האמיתית והשלימה **בפועל ממש**, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שאז יהי' שלימות הענין ד"עולם חדש", "נייחא לעליונים ונייחא לתחתונים"¹³, ובאופן ש"לא ירעו ולא ישחיתו **בכל הר קדשי**"¹⁴ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"¹⁵.

(משיחות שבת בראשית אסרו-חג דשמע"צ ושמוח"ת ה'תנש"א – מוגה*)

(10) ישע"י כט, א.

(11) מדרש תהלים ויל"ש עה"פ.

(12) שם, ד.

(13) ישע"י יא, ט.

(14) בדוגמת המעמד ומצב שהי' בתיבת נח (ראה המשך וככה תרל"ז פצה"ה. ובכ"מ).

(15) ישע"י יא, ט.

השלמה לענין עזה שומרון ויהודה (כולל ירושלים) (בלתי מוגה):

ולפלא – שמחברים שלשתם ביחד, בתיבה אחת (יש"ע), ובאופן שהתחלתה באות יו"ד (יהודה, ירושלים), שבה מודגשת השייכות לישראל, כיון שיו"ד קאי על יהודי ("א אידי"),

– כמרומו גם בהציור דאות אל"ף, יו"ד למעלה ויו"ד מלמטה ווא"ו המחבר: יו"ד מלמעלה קאי על הקב"ה,

ויו"ד מלמטה קאי על יהודי, וע"י החיבור שביניהם (וא"ו) נעשה אלי"ף, אלופו של עולם (ההמשכה והגילוי דהקב"ה בעולם) –

ועאכו"כ "יהודה" – שיש בו כל השם של **יהודי**, ועד"ז ירושלים, ע"ש יראה וע"ש שלם (שלימות היראה), שענין זה שייך ל**ישראל** דוקא.]

(* מלבד כמה הוספות מההשלמות לשיחה זו שהובאו בשולי הגליון והם מ"הנחה – בלתי מוגה", וסומנו בכתב קטן ושונה.

גם איש פשוט יכול לעורר אתעדל"ת בנשיא הדור

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. הרי רוצים לקשר כל ענין עם הגאולה [. .], ובכן מצינו סיפור שאירע עם הצמח צדק ואדמו"ר המהר"ש בנוגע לענין הגאולה:

אדמו"ר המהר"ש¹ נכנס פעם לאביו, הצמח צדק, ושאלו: היכן קיום ה"קץ" שנאמר על השנה ההיא (תר"ח²)? השיב לו הצמח צדק שהדפיסו (באותה שנה) את הלוקוטי-תורה (שזהו גילוי משיח). ועל-כך אמר כ"ק אדמו"ר מהר"ש: אבל רוצים את משיח **כפשוטו**^{2*}!

רואים מכאן, איך שהצמח צדק אשר הי' הנשיא [בדורו] דיבר לפי דרגתו הוא (ולכן אמר שנדפס הלוקו"ת), וביחד עם זה רצה שתהי' דוקא אתערותא דלתתא מצד וע"פ דרגת המטה (שרוצים את משיח כפשוטו), ושדוקא זה יפעל את הענין.

ב. מדוע מספרים לנו מעשה זה?

בכדי ללמד כאו"א, שבכדי לעורר אתערותא דלתתא הנ"ל אצל הנשיא בפועל (הצ"צ), אין זקוקים בשביל זה לנשיא בכח דוקא (הרבי מהר"ש), אלא כאו"א, אפילו איש פשוט ביותר, יכול וצריך לעורר אתערותא דלתתא שתפעול ענין למעלה.

ג. נשאלת השאלה הידועה: היכן זה מובא בנגלה?

והמענה הוא בפשטות – בענין התפלה: ישנה מצות עשה בתורה³ שכאשר ליהודי ישנם צרכים בבני חיי ומזוני וכיו"ב, עליו להתפלל ולבקש זאת מהקב"ה בדיבור.

ולכאורה, למעלה הרי הכל גלוי וידוע, עאכו"כ צרכיו של כל יהודי, ועאכו"כ צרכיו של איש פשוט שיש לו אמונה פשוטה ושלימה בהקב"ה ופשיטותו קשורה עם פשיטות העצמות⁴ – ומדוע א"כ צריכים שהוא יאמר זאת בתפלתו **בדיבור** דוקא!?

והביאור בזה: הקב"ה חפץ באתעדל"ת שתבוא מצד המטה, ודוקא בדיבור. ואע"פ שעיקר התפלה היא בלב⁵, אעפ"כ זה צריך לבוא גם בדיבור, ודוקא זה מעורר את ההמשכה מלמעלה.

וזהו כל ענין התפלה, שכל מה שיהודי צריך, כולל הענינים הכי עיקריים, שאלו הם עיקר הבקשות שבתפלת העמידה, עליו להמשיכם מלמעלה ע"י הדיבור שלו.

(תרגום חפשי משיחות ש"פ בראשית ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(1) לקו"ש ח' ע' 80 הע' 70. ח"י"ח ס"ע 490 ואילך.

(2) ראה גם סה"ש תורת שלום ע' 237. אג"ק אדמו"ר

(3) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א-ב. ועוד.

(4) לקו"ד ח"ג תצא, ב. ח"ד תקעה, ב. ועוד.

(5) ראה תענית ב, סע"ב.

